

ВДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В СФЕРІ ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ВІД НАДЗВИЧАЙНИХ ЕКОЛОГІЧНИХ СИТУАЦІЙ

В.О. Мартиненко

к.держ.упр., доц., ДВНЗ «Українська академія банківської справи НБУ»

В новому тисячолітті людство, крім позитивних надбань, породило чисельні загрози життєво важливим інтересам людини і громадянина, суспільства і держави, які все більше і більше відчуває на собі. Багато з них у тій, чи іншій мірі притаманні й Україні. Серед них значну загрозу суспільству становлять надзвичайні екологічні ситуації (НЕС), які можна порівняти з великомасштабними військовими конфліктами. Тому зниження рівня ризику виникнення НЕС для людини є не теоремою, а аксіомою и пошук алгоритму рішення цієї задачі відноситься до найбільш актуальних проблем збереження життя та здоров'я людей.

На жаль, для України ці ризики є достатньо високими, що зумовлює нагальну потребу докладного опрацювання організаційно-управлінських підходів до вирішення цієї комплексної проблеми. Все це зумовлює визнання того, що традиційні підходи до управління подоланням комплексних наслідків НЕС, як доводить досвід їх застосування, часто призводять до незадовільних результатів. Це пов'язано з тим, що за умов надзвичайних екологічних ситуацій є реальне ускладнення або відсутність координації дій офіційних урядових, відомчих і неурядових органів. Тому, пошуки шляхів вирішення цієї проблеми за умов НС повинні здійснюватись не тільки за рахунок трансформацій існуючої функціональної структури і підвищення кваліфікації управлінських кадрів, та й переходу до нової управлінської парадигми – нової системи поглядів,

що ґрунтується на базових положеннях стратегічного управління, згідно з якими побудова системи управління НС.

Як свідчить досвід європейських країн, структура системи управління НЕС насамперед повинна бути гнучкою та адаптивною. При цьому, на відміну від організаційних механізмів традиційних систем організаційні механізми управління за умов НЕС повинні бути пристосовані до виявлення нових проблем і опрацювання нових рішень більше, ніж до контролю вже прийнятих рішень та їх реалізації. У межах структур таких систем управління має бути забезпечена можливість максимальної концентрації всіх ресурсів, об'єднання інформаційних, організаційних та інших типів резервів для ліквідації в найкоротшій термін наявної НЕС. Тобто, в межах структури системи управління НЕС повинні діяти принципи єдиного керівництва (єдності повноважень і відповідальності) та розподілу повноважень і відповідальності, що забезпечує проведення погоджень і консультацій, а також створює умови для усунення неминучих конфліктів і неузгоджень [1].

Порядок взаємодії між підрозділами сил цивільного захисту, залученими до проведення аварійно-рятувальних та інших невідкладних робіт, визначається при прийнятті рішення. Взаємодія здійснюється у ході виконання робіт.

Забезпечення (розвідка, інженерне, радіаційне, хімічне, біологічне, гідрометеорологічне та психологічне забезпечення) дій сил та засобів в районах ведення робіт організовується з метою створення умов для успішного виконання поставлених завдань. Безпосереднє керівництво забезпеченням дій формувань (підрозділів) здійснюють начальники відповідних служб та посадові особи органу управління відповідно до їх обов'язків.

Оперативне забезпечення полягає в організації та здійсненні заходів, спрямованих на підвищення ефективності дій підрозділів. Оперативно-

рятувальної служби цивільного захисту щодо порятунку людей, надання допомоги постраждалим, недопущення збільшення масштабів та мінімізації збитків від надзвичайної ситуації.

Література:

1. Реагування на виникнення надзвичайних ситуацій /П.Б.Волянський, О.Л.Гловацький, С.О.Гур'єв та інші. – ІДУСЦЗ НУЦЗУ, УНПЦ ЕМД та МК. – Вінниця, 2010. – 412с.

Мартиненко В. О. Вдосконалення державного управління в сфері захисту населення від надзвичайних екологічних ситуацій / В. О. Мартиненко // Безпека людини в сучасних умовах : матеріали VI Міжвузівської науково-практичної конференції при обласному управлінні ДСНС (Суми, 20 березня 2014 року). – Суми : ОУ ДСНС, 2014. – С. 6-7.